

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **P. C. T.**, zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2016, č. j. 4 A 30/2016 – 52, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozsudkem ze dne 26. 5. 2016, č. j. 4 A 30/2016 – 52, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2016, č. j. CPR-41200-7/ČJ-2015-930310-C235, kterým zamítla žalobcovu odvolání a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-336149-27/ČJ-2015-000022, ze dne 25. 10. 2015 ve věci správního vyhoštění z území členských států EU. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), na dobu dvou roků. Doba k vycestování žalobce z území České republiky byla stanovena v délce 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále „stěžovatel“) včasnou kasační stížností a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Jako důvody pro přiznání odkladného účinku uvedl, že v České republice žije se svou matkou, otcem a sestrou, v domovském státě již žádné zázemí nemá. Stěžovatel zdůraznil hrozící zásah do svých rodinných vazeb v České republice a též do práva na spravedlivý proces v případě, že bude nucen vycestovat. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stručně vyjádřila a podotkla, že s jeho přiznáním nesouhlasí. Upozornila, že stěžovateli bylo správní vyhoštění uloženo z důvodu protiprávního jednání podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Dále poukázala na to, že v návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatel odkazuje na skutečnosti, s nimiž se vypořádaly správní orgány obou stupňů. Tyto skutečnosti netvoří překážku, pro kterou by stěžovatel nemohl vycestovat a zpětně se integrovat v zemi původu. Rovněž nebyly prokázány skutečnosti odůvodňující aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu

cizinců. Po dobu soudního řízení také není nezbytné setrvání stěžovatele v České republice, neboť je zastoupen advokátem.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přízná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud připouští, že stěžovatelovo nucené vycestování do země původu v průběhu řízení o kasační stížnosti by mohlo zasáhnout do jeho práva na spravedlivý proces. Z judikatury zdejšího soudu totiž vyplývá, že může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o kasační stížnosti i v případě, kdy je v řízení zastoupen advokátem. Nelze totiž přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. (obdobně zdejší soud argumentoval již v usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ve vztahu k soudnímu přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění navíc platí i výstižný názor vtělený do právní věty usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, podle níž „[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života.“

Naproti tomu nelze z řízení před správním orgánem i soudem, jakož ani z jiných okolností, dovodit, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo být nositelem rizika vzniku jakékoli újmy třetím osobám. Důvod pro udělení správního vyhoštění v dané věci (nelegální pobyt stěžovatele na území ČR) jistě nelze bagatelizovat, nicméně v posuzované věci není významnější, než účta k právu stěžovatele na spravedlivý a řádný proces.

Nejvyšší správní soud hodnotil i otázku, zda přiznání odkladného účinku nebude v tomto případě v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ačkoliv žalovaná tento fakt nezmínila ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku, z obsahu spisu městského soudu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zdejší soud zjistil, že stěžovatel byl odsouzen v roce 2003 k peněžitému trestu, který byl zaplacen 23. 5. 2005, dále v roce 2007 k podmíněnému trestu odnětí svobody a v roce 2009 nepodmíněnému trestu odnětí svobody, z něhož byl podmíněně propuštěn v roce 2010 se zkušební dobou 5 let. Z rozsudku městského soudu vyplývá, že se stěžovatel dopustil výtržnictví, maření výkonu úředního rozhodnutí ve spojení s řízením motorového vozidla bez řidičského oprávnění a trestného činu vydírání. Stěžovatel doložil, že jeho předchozí odsouzení bylo zahlazeno a bylo rozhodnuto, že se osvědčil ve zkušební době podmíněného propuštění výkonu trestu odnětí svobody. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy stěžovatel vedl posledních 5 let z pohledu trestního práva řádný život a nepředstavuje tak aktuální nebezpečí pro veřejný zájem na ochraně společnosti před trestnou činností, proto přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledává v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto meritorně. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího

správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS, v němž zdejší soud vyložil, že „rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé“. Mimoto je třeba upozornit na § 73 odst. 5 s. ř. s., podle něhož „usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly“.

Z uvedeného rovněž vyplývá, že pro rozhodnutí o odkladném účinku (jakožto rozhodnutí předběžné povahy) nejsou relevantní námitky ve vyjádření žalovaného, že obdobné skutkové okolnosti, jimiž stěžovatel zdůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, již posuzovaly správní orgány obou stupňů. Tato argumentace by mohla být relevantní, pouze pokud by nyní bylo Nejvyšším správním soudem rozhodováno ve věci samé.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu přiznal odkladný účinek. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. „se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí“. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují nejen veškeré účinky napadeného rozsudku městského soudu, ale vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o samotné kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo stěžovateli pravomocně uloženo správní vyhoštění.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu